Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

29 квітня 2011 року № 16 (388)

"Рік тому вперше в історії незалежної України її парламент ратифікував "підкилимну" таємну угоду на користь іноземної держави, відому як "харківський пакт Медведєва – Януковича". Таємну тому, що досі ніхто напевно не знає, що насправді одержали від Кремля українські правителі в обмін на частину території Криму, яку до 2042 року віддано під базування ЧФ, фактично, в повне розпорядження Росії. Обіцяний нею дешевий газ виявився блефом", – сказав на мітингу 27 квітня у Києві біля пам'ятника Тарасові Шевченку Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь.

"Сьогодні мусимо говорити про найболючіше: чим були харківські угоди для українців? А були вони для нас пробним каменем, перевіркою української нації на її готовність покірно підпорядковуватися режиму В. Януковича, який тупо виконує всі вимоги Кремля. Схоже, це випробовування відбулося не на нашу користь: не було багатомільйонних акцій протесту по всій країні, страйків робітничих колективів, масових студентських виступів, врешті, не було потужного, сконсолідованого удару українських політичних партій і громадських організацій національно-демократичного спектра", – продовжив Степан Брацюнь.

ГОЛОВА КОНГРЕСУ СТЕПАН БРАЦЮНЬ:
ПАКТ МЄДВЄДЄВА – ЯНУКОВИЧА БУВ ПРОБНИМ КАМЕНЕМ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

Голова Конгресу нагадав, що саме після ратифікації Харківських угод трубадури влади Табачник і Колісніченко, озвучили низку принизливих для України "ініціатив", які мали б викоренити, випалити до тла національний дух, усе, що ідентифікує себе з українством. "Одна з останніх таких "ініціатив" – це так званий закон про червоні прапори, який ухвалила Верховна Рада, зганьбивши тим самим Україну перед усім цивілізованим світом. Як ви знаєте, цей, з дозволу сказати, закон зобов'язує місцеву владу вивішувати 9 травня червоні прапори із зображенням серпа і молота, прапори, залиті кров'ю мільйонів українців, яких вбивали за українську мову, почуття національної гідності, прагнення мати власну державу. Прапори, які для всього світу є символом похмурого тоталітаризму, геноциду української нації, звироднілого сталінізму, Верховна Рада звеліла возвеличувати, як символ спільної з Росією Перемоги і "щасливої радянської доби"", – зазначив Степан Брацюнь.

У своїй промові на мітингу Голова Конгресу закликав українців до єдності заради майбутнього незалежної держави. "Тут, перед постаттю Великого Кобзаря, ми маємо присягнути, що всі свої вчинки, слова і дії підпорядкуємо одній святій справі служінню українській нації", – наголосив Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь на мітингу 27 квітня у Києві.

Прес-служба КУН

ДЕНОНСУВАТИ ХАРКІВСЬКІ УГОДИ!

27 квітня у Києві біля пам'ятника Тарасові Шевченку відбулись велелюдні громадсько-політичні збори.

Цього дня виповнився рік з часу укладення так званого пакту Мєдвєдєва – Януковича (підписання Харківських угод). Розтоптавши Конституцію, Президент України Янукович дозволив російським військам до 2042 року займати частину нашої святої землі. Тоді у Верховній Раді провладна більшість, вчинивши побоїще, протягнула цей ганебний документ.

Під час громадсько-політичних зборів виступали представники чотирнадцяти опозиційних партій національно-патріотичного спрямування, які зголосились разом провести цю акцію. Майже усі виступаючі наголошували на необхідності подальшого узгодження дій щодо опору антинародному проросійському режиму Януковича.

Громадсько-політичні збори одноголосно прийняли Ухвалу, в якій містяться вимоги щодо денонсації Харківських угод, внаслідок чого Чорноморський флот РФ має залишити територію України до 27 квітня 2017 року.

Прес-служба КУН

УХВАЛА

громадсько-політичних зборів проти перебування російських військ на території України

27 квітня 2011 року
м. Київ

Сьогодні виповнюється річниця так званої "ратифікації" прийнятого у Харкові пакту Януковича-Медвєдєва про базування російських військ на території України. Підсумком цієї ганебної антиукраїнської змови стало продовження перебування Чорноморського флоту Росії на території України на безпрецедентний термін – 25 років.

Вважаємо цю угоду злочинною, антидержавною та неприйнятною для України з таких причин:

1. Ця угода є протиправною.

По-перше, було грубо порушено Конституцію України, в якій чітко зафіксовано, що на території України не допускається розміщення іноземних військових баз.

По-друге, так звана "ратифікація" відбулася з грубим порушенням регламенту Верховної Ради України.

По-третє, порушені базові угоди 1997 року, які забороняють якісну зміну озброєнь російського флоту.

По-четверте, події 27 квітня 2010 року стали наругою над вищим законодавчим органом України. Провладна більшість зганьбила саме поняття демократії та парламентаризму в Україні, виявила свою холуйську антиукраїнську сутність.

По-п'яте, перебування іноземних баз на території України суперечить не лише Конституції України, але й так званій "позаблоковості", проголошений нинішньою владою. Це – черговий обман і блюзнірство!

2. Ця угода загрожує національній безпеці України.

Антиукраїнська змова завдала непоправної шкоди безпековим інтересам держави через продовження дії окупаційного режиму в Севастополі та інших містах Криму. Російським флотом зухвало ігноруються закони України, він став центром антиукраїнської шпигунської діяльності та залишається джерелом постійної загрози для життя українських громадян. Через його присутність Україна ризикує бути втягнутою в міжнародні конфлікти, як це мало статися під час російської агресії проти Грузії у серпні 2008 року.

Абсолютно безвідповідальними на цьому тлі є плани теперішньої влади дозволити Росії переозброїти Чорноморський флот, значно посиливши його військову потужність. Не можна бути позаблоковою державою і одночасно дозволяти іншій країні – членові військового блоку – окуповувати свою землю. Це – чергове свідчення того, що теперішня влада залишила безпеку України та її громадян напризволяще.

Закінчення на 3-й стор.

позиція

ВОЛОДИМИР МАНЬКО: КОНСТИТУЦІЯ ДАЄ ПРАВО УКРАЇНЦЯМ ЗАХИЩАТИ СВІЙ СУВЕРЕНІТЕТ

"Підняття на щоглах (флагштоках) будинків та державних установ червоних прапорів із символікою колишнього СРСР означатиме реванш московських неоімперіалістів на теренах України", – заявив голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Володимир Манько.

Він переконаний, що прийняття Верховною Радою Закону, який зобов'язує 9-го травня вивішувати прапори перемоги на будинках та держустановах є прямим актом агресії проти українців з боку чинної промосковської окупаційної адміністрації.

"Загарбники з червоними прапорами у минулому столітті виявляли на Україні звірячу жорстокість по відношенню до українців через їх сталe прагнення жити у власній незалежній державі. Саме під червоним прапором з серпом та молотом був вчинений небачений раніше в історії людства злочин – масове вбивство людей голодом. Саме під цим прапором укладалась таємна угода між СРСР та гітлерівською Німеччиною і лише порушення угоди з боку останньої спричинило до Другої Світової війни. Сьогодні з болем на серці українці знову будуть спостерігати ці ненависні їм прапори біля своїх домівок", – сказав Володимир Манько.

З цього приводу голова Секретаріату Головного Проводу апелює до чинної Конституції України та до сумління кожного українця. "У статті 17 йдеться про те, що захист суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього українського народу. Встановлення на будинках та держустановах окупаційної символіки є прямим посяганням на суверенітет України. Отже, відповідно до Конституції, ми маємо повне право не допустити цього. Місце для сталінських прапорів – у смітниках!", – підкреслив голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів.

Прес-служба КУН

У СІМФЕРОПОЛІ ПРОЙШОВ МІТИНГ ПРОТИ ПЕРЕБУВАННЯ ЧОРНОМОРСЬКОГО ФЛОТУ РФ В КРИМУ

27 квітня у Сімферополі біля пам'ятника Тарасові Шевченку Кримські республіканські осередки Конгресу Українських Націоналістів та Української Народної Партії провели мітинг проти Харківських угод. Учасники мітингу наголошували, що рік тому Віктор Янукович підписав ці зрадницькі угоди з Президентом Росії всупереч Конституції України.

Голова Кримського КУН Василь Овчарук зазначив, що рік тому відбулась здача частини території України без згоди на те народу. "Президент Янукович посягнув на саме святе – українську землю. Ми, українці Криму рішуче засуджуємо відповідні дії Президента, які несуть загрозу нашій безпеці та вимагаємо вивести Чорноморський флот РФ з нашої території до 2017 року", – сказав Василь Овчарук.

Учасники мітингу прийняли спільну заяву, в якій йдеться про необхідність денонсації Харківських угод, оскільки вони мають відвертий антидержавницький характер та прийняті з порушенням Закону. Ратифікація угод у парламенті відбулася без попереднього розгляду цих угод в Конституційному суді, – говориться в заяві.

Кримські патріоти з Феодосії минулого року звертались до Вищого Адміністративного суду в Києві з позовом щодо скасування Харківських угод, але суд під тиском влади відмовився задовольнити цей позов.

Прес-служба КУН

ВІТАЄМО СПІВАЧКУ СОФІЮ ФЕДИНУ!

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів вітає співачку Софію Федину із отриманням звання лауреата Першого відкритого Європейського фестивалю-конкурсу духовної пісні "Я там, де є благословення", який нещодавно відбувся у Тернополі. Це почесне звання Софійка здобула за виконання власної пісні "Молитва".

Щасти Тобі, Софійко, у всьому й надалі! Нових творчих звитяг!

Прес-служба Львівської ОО КУН

ГОЛОВА КРИМСЬКОГО КУН ВАСИЛЬ ОВЧАРУК: ДІЮЧА ВЛАДА НАГАДУЄ РАДЯНСЬКУ

26 квітня 2011 року виповнилось чверть віку найбільшій техногенній катастрофі у світі – аварії на Чорнобильській АЕС. Ця трагедія сталася на території України, яка тоді була частиною імперії СРСР. У Сімферополі з цього приводу 26 квітня пройшов мітинг, на якому зібрались учасники ліквідації аварії на ЧАЕС.

"Ми зібрались для того, щоб почути один одного та заявити свою незгоду з діями теперішньої влади у соціально-економічній сфері. Проте до мітингу долучились представники самої влади та проросійські партії Криму, що нас неабияк образило", – повідомив Василь Овчарук.

"Я підійшов до молоді з російськими прапорами і зробив їм зауваження, сказав, щоб згортали символіку іншої держави. Реакції з їх боку та з боку міліції не було. Виступити нам не вдалось. Натомість виступали представники влади, які знову обіцяли ліквідаторам "молочні ріки з кісільними берегами". Виступав також один московський батюшка, який проспівав осанну його патріарху Кірілу. Ось так і вшанували чорнобильців у Сімферополі", – продовжив Василь Овчарук.

Він пригадав, що правда про аварію тоді навмисно замовчувалась вищим керівництвом СРСР більше чим тиждень. "Першого травня в Києві вивели людей на демонстрацію, в тому числі і дітей. Це був злочин перед народом, який неодноразово у різних формах втілювала КПРС своєю людиноненависницькою політикою", – зазначив Василь Овчарук.

На його думку теперішня влада своїми діями дуже нагадує ту, радянську. "Чорнобильці давно очікують допомоги від держави. Проте біло-блакитні можновладці, як і їх червоні попередники хутко збагачуються особисто, а про простий люд їм годі й думати", – наголосив голова Кримської республіканської організації КУН.

Прес-служба КУН

ПРОЩА ДО ГЕРОЇВ

У той час як влада розгортатиме істерію довкола помпезного відзначення "Дня Победы" та схилятиме всіх полюбити це радянське свято, молодь вирушить на Полісся, щоб впорядкувати військові поховання бійців УПА.

За ініціативи суспільників Київської міської організації Спілки Української Молоді в Україні проводиться акція "Проща до Ґероїв". Небайдужі відправляться у Дубровицький район Рівненської області з метою впорядкування поховань воїнів УПА. Також учасники мандрівки вшанують легендарного курінного УПА Микиту Скубу на місці його поховання, відвідають місця боїв та постою упівців, зустрінуться з ветераном визвольного руху та на власні очі побачать штаб куреня Лайдаки.

Запрошуємо СУМівців з усіх осередків приєднатися до мандрівки.

Також будемо раді зголошенню усіх молодих людей, котрі не належать до організації, але хочуть приєднатися до справи відновлення пам'яті про героїв.

Проїзд за власний рахунок.

Зголошення приймаються за телефонами:
093 725 67 45 друг Павло Подобєд
097 79 10 752 подруга Оленка Подобєд - Франківська

***

Програма

6 травня. Виїзд з Києва 0 15:43. Ночівля в м. Дубровиці.

7 травня. Приїзд у с. Літвиця Дубровицького району Рівненської області. Розбиття табору. Знайомство із місцевістю. Впорядкування братської могили вояків УПА.

8 травня. Мітинг-реквієм на могилі курінного УПА Микити Скуби-"Лайдаки". Почесна варта біля могили в однострoях УПА. Зустріч з очевидцями подій визвольного руху, запис відеоспогадів. Відвідини ветерана.

9 травня. Впорядкування братскої могили УПА. Від'їзд до Києва.

Виряд:
– засоби особистої гігієни;
– спальний мішок;
– туристичний килимок;
– ліхтарик;
– теплий одяг, головний убір і взуття.

ВІКТОР ЮЩЕНКО: ХАРКІВСЬКІ УГОДИ СТВОРИЛИ ЗАГРОЗУ ДЛЯ ДЕРЖАВНОГО СУВЕРЕНІТЕТУ УКРАЇНИ

Так звані Харківські угоди створили загрозу для державного суверенітету нашої держави. Про це заявив лідер "Нашої України", Президент України (2005-2010) Віктор Ющенко, виступаючи на X з'їзді партії на майдані перед Верховною Радою.

Він нагадав, як 27 квітня минулого року "нашоукраїнці" в парламенті і тисячі українських громадян на площі перед Верховною Радою протестували проти ратифікації Харківських угод.

"Сьогодні – річниця національної ганьби. Життя підтвердило правоту нашої позиції. Ці антиконституційні угоди не вирішили жодної політичної, економічної чи безпекової проблеми України", – переконаний Віктор Ющенко.

Він зазначив, що, зокрема, збитки від утримання в останні роки Чорноморського флоту Росії на теренах України експерти оцінюють в 10 млрд. доларів.

"Ніколи до цього жодна європейська нація не ставила на одні терези безпеку і економічну доцільність. Не можна міряти наше життя і безпеку кубічними метрами газу", – підкреслив Віктор Ющенко.

Саме тому "Наша Україна" внесла на розгляд Верховної Ради законопроект про денонсацію харківських угод і закликає підтримати цей документ всі патріотичні парламентські сили.

"Це – наша земля, ми самі наведемо лад на ній без чужого солдатського чобота чи матроського черевика", – закликав Ющенко.

"Я переконаний, що ніхто в країні не буде пишатся цими угодами. Це, на мій погляд, Переяславські угоди, тільки іншого століття", – заявив він.

Вікто Ющенко переконаний, що і газові угоди 2009 р., і харківські угоди 2010 р. мають бути денонсовані як такі, що суперечать інтересам українського народу.

"Ми доведемо справу денонсації до кінця", – підкреслив він.

Прес-служба "Нашої України"

УХВАЛА

громадсько-політичних зборів проти перебування російських військ на території України

3. Ця угода загрожує соціально-економічним інтересам держави.

Злочинна змова нанесла потужний удар по економіці держави. Замість того, щоб домогтися від Росії платити справедливу ціну за оренду нашої землі, влада загнала країну в чергову фінансову пастку. "Дешевий" газ обернувся його 50-ти відсотковим подорожчанням. За результати зрадницьких дій правлячих сил сьогодні змушене розплачуватися все населення України. Такими є соціальні наслідки "порятунку" економіки за рецептами цієї антинародної та антиукраїнської влади.

Російський флот – гальмо економічного розвитку Севастополя та Криму в цілому. Корупція і нелегальний бізнес – головні наслідки присутності іноземного флоту в Криму. В Україні ще на 25 років забрали 18 тисяч гектарів кримської землі.

10 км чорноморських причалів працюють не на розвиток Севастополя, а на його забруднення іржавим металобрухтом. Українська нація щороку втрачає мільярди гривень неотриманого прибутку. Російський флот заважає Севастополю стати туристичною перлиною та морськими торговельними воротами України!

Цей флот повинен покинути наші території! Український народ не пробачить зраду своїх національних інтересів!

Громадсько-політичні збори УХВАЛИЛИ:

1. Антиукраїнські угоди повинні бути терміново денонсовані. Лише це може пом'якшити невідворотну відповідальність влади за її антидержавні дії.

2. Вимагаємо від Верховної Ради України невідкладно розглянути та підтримати внесений від опозиції відповідний законопроект.

3. Вимагаємо від Президента України як гаранта Конституції забезпечити неухильне виконання положень Конституції.

4. Політичні партії патріотичного спрямування зроблять все для того, щоб 27 травня 2017 року стало останнім днем перебування російського флоту на українських територіях.

Ми закликаємо розпочати загальноукраїнську кампанію за скасування окупаційних угод та очищення нашої землі від іноземних військових баз!

Всеукраїнське об'єднання "Батьківщина"
Політична партія "Громадянська позиція"
Політична партія "Європейська партія України"
Політична партія "За Україну!"
Конгрес українських націоналістів
Народний рух України
Політична партія "Наша Україна"
Партія захисників Вітчизни
Партія "Реформи і порядок"
Всеукраїнське об'єднання "Свобода"
Українська народна партія
Політична партія "Українська платформа"
Українська Республіканська партія "Собор"
Політична партія "Фронт Змін"
Народний комітет захисту України

Закінчення. Початок на 1-й стор.

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

"РЕГІОНАЛЬНІ" НОВАЦІЇ ВІЙСЬКОВОЇ ДОКТРИНИ УКРАЇНИ

Юлій ХВЕЩУК

Турбуючись про обороноздатність України (точніше, власного режиму), "регіонали" витворили нову військову доктрину країни, яку тихенько прийняли на засіданні Кабміну 13 квітня. Документ цей має бути введений в "життя" указом президента. Судячи з його положень, такий указ не забариться.

Як і попередня доктрина, затверджена в 2004 році указом президента Кучми, ця теж має оборонний характер. "Регіонами" не вважають жодну державу (коаліцію держав) своїм воєнним противником. Однак будуть вважати потенційним військовим супротивником ту державу (коаліцію держав), дії або наміри якої будуть містити ознаки загрози застосування військової сили проти них.

У новій доктрині чітко прописана політика позаблоковості України, тобто відмова від перспективи вступу до НАТО. "Регіонали" припускають, що Україні може бути втягнута у військовий конфлікт між іншими державами. Крім цього, можливі такі варіанти, як виникнення збройного конфлікту на її кордоні або "переростання внутрішньої нестабільності в збройний конфлікт усередині держави". При цьому в доктрині визначаються 3 види військових конфліктів: озброєний (до них відносяться прикордонні конфлікти, зіткнення всередині країни, наприклад з метою створення "нових адміністративно-територіальних утворень та надання їм певних повноважень"), а також локальна (на Україні нападає одна країна) і регіональна (на Україні нападають двоє і більше держав) війни. Втім, збройна агресія, в результаті якої виникне локальна або регіональна війна, визначена як малоймовірна.

Якщо стане зрозуміло, що військовий конфлікт неминучий, держава буде діяти ненасильницькими методами: підвищить активність в інформаційному просторі, звернеться за допомогою до Ради Безпеки ООН і до "впливових держав", введе режим надзвичайного стану. Крім того, буде "демонструвати власну обороноздатність, готовність і рішучість відбити агресію, здатність завдати потенційному агресору неприйнятні втрати".

Визначено зовнішньополітичні та внутрішні ризики виникнення військових конфліктів. У порівнянні з попередньою "кучмівською" редакцією, де головними внутрішніми загрозами вважалися незадовільний стан збройних сил і діяльність екстремістських та сепаратистських організацій, "регіонали" їх перелік розширили. Тепер, окрім проявів сепаратизму всередині країни, загрозою вважається також "втручання у внутрішні справи, здійснюване за допомогою інформаційного впливу, економічного тиску, фінансової та моральної підтримки окремих політичних сил, неурядових організацій", чия діяльність спрямована на дискредитацію влади. Цікаво, чи не так? Якщо за "інформаційним впливом", "економічним тиском" автоматично видніються контури Кремля, то "фінансова", а особливо "моральна" (!) підтримка тих, хто "дискредитує" владу – це вже суттєва "новація". От не подобається комусь "діяльність" уряду Азарова, сказав той хтось свою думку, а його до райвідділу, задля профілактики супроти "дискредитації". З-за кордону хтось висловився, що це, мовляв, переслідування, порушення свободи слова – а от це вже "моральна підтримка" і "втручання у внутрішні справи". "Лукашенством" у нас запахло вже давно, але тут вже неповторний аромат кремлівщини і "путінізму". Хоча хто б дивувався...

І ще. Початком військового конфлікту всередині країни будуть вважатися: "будь-які дії (акції) не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань, які спрямовані на захоплення державної влади або зміну конституційного ладу шляхом насильства; виникнення міжнаціональних чи міжконфесійних зіткнень; блокування або захоплення особливо важливих об'єктів або території, що супроводжуються насильством над громадянами; дезорганізація діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування". Оскільки, згідно українського законодавства, під ознаки воєнізованого формування можуть бути віднесені навіть пластуни чи монахи (носіння "однострою", пересування колоною), а поняття "дезорганізація діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування" взагалі якнайширше... Далі кожен може домислювати собі, виходячи з можливостей особистої уяви.

Нова доктрина повинна стати фундаментом для розробки стратегії реформування Збройних Сил України. Попередньо (17 грудня 2010 року) була розроблена Концепція подальшого реформування ЗСУ на період до 2015 року, поки що так і не схвалена президентом. Згідно з нею, ЗСУ повинні складатися із сухопутних військ (після реформування їх чисельність має скласти 57,2 тис. чоловік, зараз – 73 тис. осіб), повітряних сил (42,5 тис. осіб, зараз – 46 тис.), військово-морських сил (14 тис. чоловік, зараз – 15 тис.). Крім цього, планувалося сформувати до 2013 року окремий рід військ – сили спеціальних операцій, чисельністю до 5 тис. чоловік. Їхні головні завдання: ведення спеціальної розвідки, участь в анти-терористичних операціях, знищення важливих об'єктів економіки і військових об'єктів евентуального противника, контр-диверсійні і контр-терористичні операції.

Як "регіонали" планують реформувати ЗСУ – поки що невідомо. Адже не так просто одразу прописати "обороноздатність" режиму від власного народу. Втім, захочеш вижити – ще й не таке вигадаєш.

Український Погляд

ОГОЛОШЕННЯ
Наступний номер газети вийде 11 травня 2011 року.

Марія БАЗЕЛЮК

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЛЕГІОНЕРИ ІМПЕРІЇ

Кінець квітня не приніс Україні впевненості, що атаки російської сторони на її суверенітет бодай призупиняться, принаймні, в рамках змушування нашої держави до вступу в Митний союз. Після того, як В. Путін ні з чим повернувся з Києва, а Банкова задекларувала, що приєднуватися до "союзу трьох" не буде, в деяких наших громадян уже й надія забриніла: а раптом Віктор Янукович став справжнім українським патріотом і тепер даватиме рішучу відсіч зазіханням Москви. Не заперечуючи можливості і такої трансформації нашого Президента в майбутньому, сьогоднішні реалії, на жаль, такого не стверджують. Загроза Митного союзу все-таки бовваніє перед Україною, нехай у форматі "3+1", формулі, ні для кого до кінця не зрозумілій.

В інтерв'ю "The Wall street Jornal" Віктор Янукович справді виключає можливість повноправного членства України в Митному союзі, оскільки це унеможливило б підписання угоди про зону вільної торгівлі з Європейським Союзом. Водночас Президент каже, що Україна прагне підписати угоду про зону вільної торгівлі з Російською Федерацією, Білоруссю і Казахстаном, що начебто і є тією самою формулою "3+1".

Коли кореспондент попросив прокоментувати заяву російського прем'єра В. Путіна про 9 млрд. доларів, на які буцімто щорічно збагачуватиметься Україна,перебуваючи в Митному союзі, Віктор Янукович відповів, що Україна не одержувала від Росії жодних пропозицій щодо вступу в МС, ну, а відносно В.Путіна, то це були лише "політичні заяви".

Нагадаємо, що спочатку перший віце-прем'єр РФ І. Шувалов, а згодом В. Путін відверто і безцеремонно, не політичними заявами, а безпардонними вимогами і шантажем вжити до України економічні санкції – примушували нашу країну вступати в Митний союз. Достеменно відомо "з добре поінформованих джерел", що російське лобі у вищих ешелонах української влади було твердо переконане: В. Путін таки "дотисне" офіційний Київ на предмет МС, а коли не сталося, то лобі не приховувало свого невдоволення, не переймаючись наслідками "бузи". Мовляв, Віктор Янукович не наважиться всупереч Москві звільнити з високих посад жодного з нав'язаних Кремлем "легіонерів", які відробляють свої "срібняки" чи то в енергетичній сфері, чи гуманітарній, чи в Адміністрації Президента.

Вперше за нової влади "ініціатива" В. Путіна не знайшла офіційної підтримки Києва, вирішальним чином – завдяки грядущим виборам президента РФ, на яких, схоже, Віктор Янукович і його соратники роблять ставку на Дмитрія Мєдвєдєва. І якщо сьогодні В.Путін на "українському відтинку" спіймав облизня, а Д.Мєдвєдєв демонструє певний лібералізм, то це не означає, що хтось із них відмовиться від імперської мети поглинути Україну, відвівши їй статус "федерального округа", як про це не раз заявляв Владімір Жиріновський, обіцяючи такий "високий ранг" кожній країні, яка "хоче, та не наважується" влитися в "вєлікую Росію".

До речі, рупор Кремля зі стажем В. Жиріновский нині має серйозного суперника, цілком спроможного зненацька його послуги й виштовхати на задвірки російської політики. Глава РПЦ Кіріл, попираючи заповіді Божі, не лише насолоджується земними благами, втішаючись нечуваними для священнослужителя розкошами та багатством, але й грубо втручається в мирські, міждержавні справи, агітуючи паству за відновлення імперії у вигляді якогось чудернацького "руского православного міра", сіючи ненависть до українських національних Церков. Кожного, хто хотів оглянути пам'ятки української культури та архітектури, якими нині користується УПЦ МП, приголомшувала агресія та лють, з якою "місцевий персонал" зустрічає відвідувачів. На території таких монастирів воістину страшно і небезпечно перебувати самотньому християнинові, якщо він не належить до "руского міра", тобто до УПЦ МП.

Перебуваючи в Україні з нагоди трагічної дати – 25-річчя Чорнобильської катастрофи, Кіріл не забув про "агітпроп" і закликав об'єднатися в "рускій мір" Україну, Білорусь та Росію. Можна лише здогадуватися, чого він вимагає, у вигляді "послушанія", від своїх вірних в Україні, які перебувають на найвищих щаблях державної влади. Хто зна, може й благословляє суворо карати тих, хто зазіхає на пам'ятники святая святих російської імперії – Лєніну, Сталіну та іншим головорізам…

Тим часом наступного, після Чорнобильських роковин, дня українська громадськість відзначала ще одну похмуру дату: річницю Харківських угод. Проігнорувавши Конституцію України та священний обов'язок до останнього подиху служити Україні, захищаючи її національні інтереси, команда Віктора Януковича ще на 25 років віддала Крим в експлуатацію російському Чорноморському флоту. За що Москва буцімто обіцяла дешевий газ, але за традицією "кинула" українських підписантів, як "кидає" всіх, хто запопадливо заглядає в хазяйські очі, вважаючи таких плебеями. Тепер українці вимагають денонсувати Харківські угоди. "Легіонери", похнюпившись, мовчать…

МОДЕРНІЗАЦІЯ ПО-УКРАЇНСЬКИ:

країна-сучасник з лопатою в руках

Ігор ДЕБЕНКО, для УП

Одним із найбільших здобутків влади, яким вона невпинно хизується, порівнюючи себе з попередниками – є наведення порядку, забезпечення єдності та стабільності у владних ешелонах, перетворення влади на монолітну команду. Команду, що крок за кроком працює над покращенням нашого з вами життя.

Мовляв, характерна для "помаранчевих" байка про лебедя, щуку та рака, які так і не змогли зрушити з місця хур – більше не актуальна.

За рік діяльності на посаді президента Віктор Янукович перетворився на чи не єдиного домінантного гравця. А Банкова для багатотисячної армії чиновників стала уособленням Ґрааля, який не лише "прощає гріхи", але й "дарує життя".

Янукович зумів вибудувати чітку вертикаль, повернути втрачені повноваження, змінити форму правління на президентсько-парламентську, у якій роль інших гілок влади практично повністю знівельована на користь адміністрації президента. Остання ж трансформувалася в центр зосередження влади в країні.

Здавалося б, ідеальна для Віктора Януковича модель! Президент видає укази та директиви, а всі решта їх слухняно та безапеляційно виконують.

Однак, як засвідчують останні події, уникнути численних інтриг, як і досягнути одностайності в позиції влади стосовно ключових для держави орієнтирів та шляхів розвитку – не вдалося.

Напередодні візиту Путіна окремі, однак далеко не останні в країні чиновники озвучили ласі "братньому вуху" тези стосовно можливості й доцільності входження України в Митний союз. У розпал переговорів з ЄС такі недалекоглядні висловлювання довелося "гасити" у швидкому порядку заспокійливими пігулками стосовно визначеності та незворотності руху України в європейське співтовариство й входження в зону вільної торгівлі.

Європейських партнерів із запізненням намагалися переконати, що співпраця з Митним союзом можлива лише у форматі 3+1, і є природнім прагненням країни забезпечити реалізацію власних національних інтересів, а не докорінною зміною зовнішнього курсу країни.

Власне, схожого змісту месиджами зовнішня політика України характеризувалася наприкінці XX століття. Однак те, що це сталося в монолітній команді професіоналів, які окупували владний олімп, є свідченням того, що визначеності в цих питаннях і надалі немає.

Закулісні ігри нікуди не зникли. Влада й далі продовжує маневрувати між Заходом та Сходом. Свідченням цього є як те, що відповідні чиновники не були звільнені, так і непряма відповідь Януковича Володимиру Путіну під час останнього візиту в Київ російського прем'єра.

Немає єдиної позиції й у внутрішніх питаннях, стратегічному баченні подальшого розвитку України. Такий висновок напрошується, судячи з останніх висловлювань президента та прем'єра.

7 квітня, виступаючи перед народними депутатами, Віктор Янукович у своєму щорічному посланні до Верховної Ради зауважив, що зміни, яких потребує наше суспільство, вимагають концентрації зусиль, довіри й терпіння. "Україна сьогодні потребує якісну нову модель економіки, в основі якої – висока продуктивність праці та ефективність виробництв, активні інвестиції у впровадження технологічних інновацій, сприятливий діловий клімат для підприємницької діяльності громадян", – зазначив президент.

Після цього він наголосив, що його позиція залишається незмінною й модернізація країни є незворотною. "Наші дії по модернізації країни будуть мати успіх лише за умови, якщо кожен крок буде підпорядкований завданням гуманістичного розвитку суспільства, зміцнення та розкриття потенціалу нашого людського капіталу. …

Відтак, першочерговим пріоритетом для України в середньостроковій перспективі є прискорення інноваційного розвитку, технічне та технологічне оновлення виробничих потужностей, розвиток виробництв 5-го та 6-го технологічних укладів", – резюмував президент.

Саме таким чином, на переконання Віктора Януковича, можна витягнути Україну з історичної ями перехідного періоду.

Однак голова уряду Микола Азаров вочевидь із цього питання має власне бачення.

Як справжній господарник, Микола Янович, реагуючи на галопуючі ціни на продовольчі продукти, які, на думку влади, є нічим іншим як спекуляцією, зауважив, що слід перестати скиглити, треба брати лопату і годувати свою сім'ю.

Ось вам і гуманістичний розвиток суспільства.

Ось вам зміцнення та розкриття потенціалу людського капіталу.

Ось воно – прискорення інноваційного розвитку, технічне та технологічне оновлення виробничих потужностей. Лопата як інструмент, прогодування сім'ї як завдання сучасного українця XXI століття.

Звичайно, слова прем'єра можна кваліфікувати як такі, що були сказані в контексті, є метафорою чи ще чимось іншим і представляють собою реакцію Миколи Азарова на надокучливі питання про загальний стан справ.

Однак, чи має право на такого роду висловлювання друга за значущістю посадова особа в державі? Суспільство звикло вірити своїм лідерам. Чи не є такі заклики прямим запереченням модернізації?

Чи це і є модернізація по-українськи?!

Хоча, це, можливо, усьогонавсього прояв безсилля влади перед численними загрозами, перед негараздами в економічній сфері, які подолати за рік так і не вдалося.

Можливо, уряд настільки засліплений власними "досягненнями" та "успіхами", які так ретельно виписані в брошурах, присвячених першій річниці своєї діяльності, що не помічає, як у окремих регіонах України окремі громадяни вже почали грабувати магазини, виносячи не побутову техніку, а продукти харчування?

Віктор Янукович поставив завдання довести, що Україна – країна-лідер, країна-сучасник XXI століття, а не периферія й ресурс для розвитку інших.

Звичайно, кожна країна має відповідно до своїх можливостей, ресурсів, потенціалу – зайняти й нести власну нішу. Необхідно цю нішу лише ретельно й правильно визначити.

Коли ж президент веде мову про новітні технології, а прем'єр закликає брати в руки лопату, то така ситуація й надалі нагадує всім відому байку Леоніда Глібова:

У товаристві лад – усяк тому радіє;
дурне безладдя лихо діє,
і діло, як на гріх,
не діло – тільки сміх.

Дарій СВІТЛИЙ

ПИТАННЯ ІДЕОЛОГІЇ

ТЕОРЕТИЧНА НЕСПРОМОЖНІСТЬ

Заголовок цієї статті сам проситься, коли йдеться про міркування політолога Остапа Кривдика у його статті "Неякісний націоналізм" (Інтернет-видання "Українська Правда" від 26.4.11).

Його стаття присвячена оцінці ідеології та чину об'єднання "Свобода", яке очолює О.Тягнибок.

Не маю наміру ділитися тут конкретними думками щодо ідеології і чину "Свободи". Проблемних аспектів там багато. Думаю, ефективніше спрацювала б розгорнута дискусія українських ідеологів, політологів, філософів, істориків, практиків за участю представників "Свободи" з метою оптимізації консолідованих дій українських сил у боротьбі за становлення української держави, навіть при наявності в середовищі тих сил різночитань об'єктивної реальності.

Зачепила за живе якраз теоретична неспроможність (може політична сліпота) О.Кривдика. Майже рефреном його статті є думка, цитую: "Нам потрібен новий державницький інтегруючий громадянський націоналізм із вирішеними конфліктами минулого і поглядом у майбутнє" (нею закінчується стаття і вона винесена в рамку зразу під заголовком статті). Погоджуюсь з його думкою, але з поправками: замість "націоналізм" мали б стояти "патріотизм, обов'язок". Націоналізм чіпляти до всього населення країни певне не коректно, навіть маючи на увазі категорію "політична нація". Природа категорії "націоналізм" все таки в'яжеться з конкретною нацією.

Автор вживає термін – радикальний націоналізм, не пояснюючи який зміст в нього вкладає; і тут словники не в приграсі, бо вони в Україні дотепер проімперські, не наукові, спотворені фальсифікаціями московської спадщини. А правдива дефініція "радикального націоналізму" для українства архіважлива тому, що український націоналізм ніколи не був радикальним, у ньому завжди не вистачало радикальності (хіба може на словах). Саме через те ми не маємо донині української за змістом держави. Український націоналізм був і є, на жаль, слабкою, недостатньою реакцією на радикальний нацизм московських окупантів, тому сьогодні націоналізм українства є опозицією до неукраїнської влади в Україні, а мало б бути навпаки: чужа п'ята колона мала б бути в опозиції до української національної влади (з поступовим спадом значущості зусиль тієї колони). Тобто, не можна визначати радикальність визвольного чину абстрактно,

без співмірності його з радикальністю насилля з боку поневолювача.

Щось приголомшливе витікає з тези автора: "Головна підміна понять, вчинена "Свободою" – це її назва. Свобода є центральною цінністю лібералізму. Саме за свободу боролися батьки-засновники США, представники пригнічених націй Європи у 1848-му, антиколоніальні рухи світу у 1950-тих". Хіба автор не знає, що саме за свободу і власну державність бореться тепер скалічена в московській неволі українська нація; світ визнав за нею право на свою державність, але через своє тяжке каліцтво вона ще не змогла реалізувати це право. Тому назва "Свобода" для політичної української сили на часі, інша справа правильність чину.

А ось чергова нісенітниця ліберального марення автора: "Україна є великою і тому різноманітною державою (це ж треба опуститись до такої аморальності! – **Авт.**), уніфікація якої є неможливою. Тому вузькоетнічна ідеологія має перспективу тільки для національних меншин…". Автор ніби парашутист, що опустився з неба в Україну сьогодні, а до того десь читав тільки московські історичні фальсифікати, і не має поняття про правдиву історію та чинне в Україні законодавство. Тому я змушений вкотре до хрипу кричати до авторів інсинуацій щодо "уніфікації". Ратифікована Україною міжнародна "Конвенція про забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин" від 21 жовтня 1994 року, яка має вищу силу за чинну в Україні Конституцію (остання народилася в боротьбі ще слабких українських національних сил з вишколеними ворогами української державності і ті отримали перемогу: норми Конвенції не інкорпоровані в Конституцію ще й дотепер, що є порушенням міжнародного права і ст.9 Конституції, але й при цьому мають діяти норми Конвенції) усуває будь-які підстави для наявності таких злочинних інсинуацій, але про Конвенцію ніби всі забули.

Чому не хоче пам'ятати і про Конвенцію згадувати п'ята колона імперської Москви, зрозуміло. Конвенція чітко розділяє громадян на основне населення (в Україні – це українці) і нацменшини (в Україні – це напхані Москвою за доби московського окупаційного режиму московити – для вирішення завдань винищення та асиміляції українства, та представники інших народів, яких імперські обставини закинули зі своїх етнічних земель в Україну. Для українців Україна – їхня Вітчизна, їхня країна і держава, а для нацменшин – це країна їхнього проживання, на яке вони мають право при підпорядкуванні українському національному законодавству та виконанні своїх обов'язків по відношенню до країни проживання. Свої національні інтереси, і то культурного і релігійного характеру, з метою збереження і розвитку етнічної, мовної, культурної і релігійної самобутності мають реалізовувати в рамках своїх нацменшинських общин. Тобто, спроба вирвати якусь частину території України, наприклад, якусь область, скажімо – Донецьку, із державного мовного середовища, та нав'язати там мову якоїсь нацменшини, є антидержавним політичним заколотом…Чинну ж Конституцію, яка надає рівні права патріотам України і її ворогам (одним відроджувати державу, іншим нищити її), п'ята колона імперської Москви фактично намагається використати для легального парламентського повернення України в склад московської імперії.

Чому українство масово не піднімається на боротьбу за виконання норм Конвенції, тобто за свої національно-державні права, за справжнє відродження своєї держави, також зрозуміло: ще не дозріло до усвідомлення необхідності свого національного порятунку, а є сувора необхідність дозрівати швидше…

Речення: "Свобода народів і людини були гаслом УПА і частиною програми УГВР, змістом рішень 3 Надзвичайного Збору ОУН у 1943 році" автор притягнув у статтю явно невпопад. Адже і гасла, і всі зусилля ОУН та УГВР були націлені на здобуття українською нацією (і іншими поневоленими Московією націями) своїх національних держав, в яких не буде чужих п'ятих колон, а нацменшини підтримуватимуть розбудову національної держави нації, яка надала їм, інонаціональним, притулок у своїй державі. Якби ж так було тепер в Україні, якби влада дотримувалася норм названої Конвенції, то ліберальні міркування-марева політолога О.Кривдика мали б якісь підстави під собою. І не було б цієї моєї статті.

Ще ось дивина: "Ідеї недержавної нації не можуть бути вказівником до дій нації державної", твердить колега О.Кривдик, марячи , що українська нація уже опанувала всі позиції в Україні: взяла в свої руки 80% командних висот (промисловості, землі, фінансів, ЗМІ, влади в центрі і на місцях і т. д.). Та немає ж цього, українська нація визнана світом господарем України, але де-факто цього ще не досягла.

Нарешті зупинимося на останній цидулі: "Огульна "окупантська" антирадянська риторика не залишає місця для критичного осмислення радянського спадку і знімає власну відповідальність за СРСР, котрий насправді був самоокупацією українців українцями – галичан у КПРС теж було немало". Чи часом не з Москви направили до нас О.Кривдика інструктором?! Чесно кажучи, навіть душа не лежить вкотре розвінчувати цю московську фальшивку. Відповідальність українства за втрату УНР у жорстокій битві з московсько-імперським нацизмом ніхто ніколи не відмінить. Сила подолала силу. То ж маємо засвоїти урок, і не марити, а плекати нездоланну силу.

Насамкінець хочу щиро подякувати всім представникам нацменшин в Україні, які є порядними громадянами і поборюють разом зі свідомими українцями чужу п'яту колону в Україні. Ваш вклад у справедливу справу свідоме українство цінує і ви нам рідніші від хохлів, які лінуються навіть мову свого роду вернуть собі, не кажучи вже – стати в ряди борців за відродження своєї держави.

Юлія БУЛАХОВСЬКА, доктор філологічних наук, професор

РІДКІСНЕ ВИДАННЯ

Нині дуже рідко, навіть серед вибраних творів сучасних письменників, філологів-науковців чи музикознавців ми стикаємося зараз, принаймні в Україні, з такою різноманітністю тем і жанрів, як це бачимо в книзі вибраних творів Івана Лисенка – "Любові висока струна" (Київ, 2010), де назва видання – образна, а зміст – конкретний.

Тому важко не погодитися з автором передмови Дмитром Головком, що талант І.Лисенка – багатогранний: "Саме так я охарактеризував би Івана Лисенка, відомого літературознавця, журналіста, культуролога, дослідника української музичної культури, енциклопедиста, заслуженого діяча мистецтв України". У розділі "Поезія" представлені вибрані вірші автора різних років, зокрема – "Дощ", "Вечірній пейзаж", "Ярило", "До рідної мови", "Гмиря", "Тріумф Алчевського в Парижі", "Сльоза Берліоза", "Музика", "Пам'ять" та ін. Автор постає у віршах життєлюбом, закоханим у всі прояви життя, з його головними скарбами любові й краси. Його поезія пройнята глибоким ліризмом, мелодійним ритмом, вражає спостережливістю, пластикою зображення. У віршах І.Лисенка велика тематична різноманітність, а також безпосередній "перегук" з іншими жанрами – філологічними етюдами, музикознавчими статтями, спогадами.

Є у "Вибраному" і авторська проза ("Соловейко із Затишку", "Українські Афіни", "Пророки духу" тощо) й розділ "З перекладацької спадщини", де представлені цікаві "український" новели Райнера-Марії Рільке – "Як старий Тимофій умирав співаючи" та "Пісня про Правду".

Особливо цінними , як на нашу думку, є в книзі літературознавчі статті автора. Видання знайомить читача й фахівця-філолога з творчістю українських поетів, зокрема Олександра Олеся, Майка Иогансена, Євгена Маланюка, Тодося Осьмачки. В розділі йдеться також про несправедливо забутих та репресованих поетів (Маруся Вольвачівна, Олександр Корж, О.Лан, Павло Савченко).

Дуже цікавим, наповненим багатим фактичним матеріалом, є в книзі розділ "Музикознавство", де автор знайомить нас з майже невідомими, забутими чи репресованими діячами української музичної культури. Це – вокалісти (Федір Орешкевич, Іван Алчевський, Платон Цесевич Євгенія Зарицька, Клим Чічка-Андрієнко, Олександр Шидловський, Марія Шекун– Коломийченко), музиканти (Гаврило Рачинський, Тимофій Шпаковський, Андрій Родзянко, Любка Колесса), композитори (Валентин Костенко, Павло Печеніга-Углицький, Василь Шуть). Як бачимо, більшість з цих імен мало про що говорять нашому сучаснику. Фактично І.Лисенко вперше їх уводить в наш науковий обіг.

Безперечно, слід відзначити конкретну титанічну роботу автора книги "Любові висока струна" (в переважній більшості випадків роботу вдало виконану для нашої культури).

І, нарешті, варто сказати бодай кілька слів про мемуари І.Лисенка, які вміщені в цій же книзі. В них мовиться не лише про тернистий шлях автора в літературу та науку, але й дається оцінка тим експериментам комуністичної системи, які вона робила над своїм народом. Однак найціннішою частиною його мемуарів є, мабуть, спогади автора про зустрічі його з видатними українськими поетами (Василь Мисик, Іван Вирган, Олександр Корж, Василь Стус, Михайло Доленго, Володимир Лучук та ін.), а також його спогади про музичне життя нашої столиці, зустрічі з багатьма співаками, музикантами та композиторами. Крім того, радянська преса, як відомо, видатних співаків чи музикантів не критикувала. А І.Лисенко описує все так, як було, вказуючи не лише на успіхи наших митців, але й на їхні промахи. Отже, спогади І.Лисенка – неабиякий коштовний документ доби, ним пережитої.

Підсумовуючи сказане, хочу зазначити також, що І.Лисенко – автор першої в Україні регіональної "Банківської енциклопедії" (в трьох томах), "Словника співаків України", "Словника музикантів України", "Словника українських приватних бібліотек". Безперечно, "починання" І.Лисенка є унікальним і, звичайно ж, однозначно – позитивним.

Знову погоджуюсь з автором передмови Д.Головком, що таке видання, багатогранне за змістом, і що воно дуже корисне – як для фахівця в галузі культури, так і для широкого сучасного українського читача.

РОЗВІНЧАННЯ МІФУ

ЯК ГОТУВАВСЯ "ЗОЛОТИЙ ВЕРЕСЕНЬ" 1939 РОКУ

Мирослав МАМЧАК

17 вересня 1939 року Червона армія без оголошення війни вступила на територію Речі Посполитої. Того ж дня танкові частини Червоної армії зайняли територію Прикарпаття. Протягом багатьох десятиліть цей місяць називався не інакше як "золотий вересень", наступ Червоної армії СРСР на Польщу – визвольний похід, а Червона армія, лише армією – визволительською, що принесла з собою галичанам "мир, волю і щасливе життя" та об'єднала воєдино споконвічні українські землі. Насправді, як виявляється, "золотий вересень" став результатом розігрування української карти у Берліні і в Москві напередодні Другої світової війни і не має жодного відношення до ідеї "визволення західноукраїнців з під польського ярма" і воз'єднання споконвічних українських земель. У цьому випадку ідея "об'єднання українців" стала засобом порозуміння двох кровожадних диктаторських режимів – нацистського і більшовицького.

Зрештою, 17 вересня 1939 року після довгих десятиліть боротьби наших земляків проти різношерстих поневолювачів була таки зреалізована мрія багатьох поколінь українців жити у злуці в єдиній державі. Терплячи після падіння УНР і ЗУНР національне приниження в часи польської окупації, жителі Галичини прагнули визволення, тому боротьба з поневолювачами не припинялася і ще задовго до приходу Червоної армії її селами вже ходили обнадійливі чутки, що до них "йде Україна".

Поголос про скорий наступ на Польщу просочувалися не лише із-за Дністра і Збруча, а й із-за Бугу. Першими використати підневільний стан українців Польщі намагалися німецькі нацисти. Щоби швидше заставити СРСР вступити у європейську війну і убезпечитися другого фронту, у Берліні був створений німецький план створення "української держави" в результаті антипольського повстання у Західній Україні і саме задля цього плану були нав'язані контакти з ОУН А.Мельника. Демонструючи "співчуття" українцям і свою "добру волю", німці "визволили" з угорського полону 400 карпатських січовиків, з яких в навчальному центрі Абверу в Кірхендорфі організували український диверсійний Легіон "Допомога горян", який очолив полковник УНР Р. Сушко. Згідно міркувань у Берліні цей загін мав би бути закинутим в Галичину, там мав спровокувати антипольське повстання, "на допомогу" якому мали би прийти "друзі з Великої Німеччини" і проголосити "незалежну Західну Україну".

У Берліні бачили який страх у Москві викликало проголошення Карпатської України у березні 1939 року і які там приймалися міри, аби убезпечитися відродженню "самостійницького" руху в Україні, тому саме звідти розповсюджувалися чутки можливого об'єднання Карпатської України з Радянською Україною в незалежну державу. Цю ідею вимушений був прокоментувати сам Сталін на XVIIIз'їзді ВКП(б) 10 березня 1939 року. У Москві зрозуміли значення Західної України і її роль у майбутній політиці, яке йому придають у Берліні, тому відразу прийняли свої контрзаходи. Аби не допустити німецького впливу в регіоні, світ досить швидко узнав про німецько-радянське порозуміння, яке з обох сторін направлялося проти Польщі. Після партійного з'їзду у Москві уряду і КП(б)У було поставлене завдання готувати в Західній Україні плацдарм для акції її радянського "визволення".

На фото: польська листівка часу "золотого вересня" 1939 р.

Та світова спільнота в той тривожний час могла і не зрозуміти московської любові до долі Західної України. У цьому випадку, щоби надати віроломному нападу СРСР на Польщу характеру визвольного походу і не виглядати перед світом агресором, планувалося зарані підняти в Галичині антипольське повстання і, вже як би на заклик самих повстанців, прийти їм на допомогу. У цьому випадку "визвольний похід" у очах світової спільноти мав би зовсім інший вигляд – Червона армія подала руку допомоги братам-українцям, які стікали кров'ю у нерівній боротьбі з польськими колонізаторами. Для виконання цього плану планувалося у першу чергу залучити колишніх членів КПЗУ, розпущеної Комінтерном в 1938 році, та соціалістів з забороненого поляками "СельРобу".

Для практичного втілення цього плану в життя, на початку літа 1939 року в Галичину таємно прибули "представники з Києва", під керівництвом яких і готувалося повстання. На Покутті ще залишилися свідки і безпосередні учасники підготовки цієї акції, які пам'ятають подробиці "золотого вересня".

Готуючи "визволення", більшовиків непокоїв гарматний полк, дислокований у ще з австрійських часів "червоних казармах" у Коломиї, та потужний коломийський гарнізон. Тому повстанським загонам з Коломийського, Снятинського і Городенківського районів ставилося завдання напередодні переходу Червоною армією радянсько-польського кордону атакувати коломийські казарми, захопити їх штурмом і утримувати до підходу Червоної армії. Одночасно повстали по селах Покуття мали надати повстанню характер всенародного.

Чи не першою на Прикарпатті підпільна бойова група була створена на Снятинщині, командиром якої визначили Мошука Дмитра Михайловича, а його рідне село Княже поперваx стало штабним селом повстання. У хаті Мошука і жив "представник з Києва". Зброю, боєприпаси і вибухівку для повстанців таємно доставлялася спеціальними кур'єрами з-за Збруча і складувалося у селі. Коли польській поліції стало щось відомо про підпільників, повстанський штаб і арсенал зі зброєю і вибухівкою перенесли в лісову хащу під с. Хімчином, під Рожновом, у викопані і обладнані там бункери-криївки, подальше від цікавих очей. Там же у лісі "представник з Києва" і провадив наради керівників повстанських загонів з сіл. З під Хімчина і планувався наступ на коломийські казарми.

Призначення Мошука командиром Снятинського загону повстанців було не випадковим. Він служив у польському війську, знав польську військову організацію і мову, умів працювати конспіративно і був ідейним комуністом, його колишня сільська "первинна організація КПЗУ" була однією з найактивніших в повіті – у Києві про все це знали.

Наразі залишилося таємницею ким насправді був "представник з Києва" в Снятинському районі, якого у Княжу пам'ятає чимало старших людей. Невідомим залишилося і його прізвище, спроби його розшукати в 1970-і роки виявилися невдалими. Сьогодні вже важко встановити, скільки людей під ідею повстання зібрав Мошук на Снятинщині, але є всі підстави допустити, що до них були залучені не лише колишні члени КПЗУ і "СельРобу", а й молоді хлопці з ОУН, що згодом Мошуку радянська влада не забула – Мошук був таки більше українцем чим комуністом.

Однак, Німеччина першою напала на Польщу від удару якої польська державна машина розсипалася. У перші дні війни коломийський гарнізон виступив на оборону країни під Варшаву, і потреба у повстанні і захопленні коломийських казарм для Червоної армії відпала – вони залишилися майже пустуючими. Після вступу у війну Червоної армії повстанцям залишилося лише роззброювати розпорошені польські підрозділи, які через Коломию і Снятин відступали на Румунію. Ситуація змінила попередній план – з 17 вересня СРСР перед світом вже "рятував" українців Західної України від захоплення їх дружньою Німеччиною.

Сьогодні вже достеменно відомо, що "волевиявлення" населення Західної України було сплановане ще до початку "визвольного походу" Червоної армії. Після нападу Німеччини на Польщу, Політбюро ЦК ВКП(б) 4 вересня 1939 року розглянуло питання повоєнного облаштування Польщі. Це рішення Політбюро, датоване 4 вересня – 3 жовтня 1939 року було оформлене єдиним протоколом № 7113. В ньому, зокрема, приписувалося:

"1. Скликати Українські Народні Збори з виборних по областях Західної України (територія колишніх воєводств Станіславського, Львівського, Тернопільського і Луцького) та Білоруські Народні Збори з виборних по областях Західної Білорусі.

Народні Збори повинні:

1) Затвердити передачу поміщицьких земель селянським комітетам;

2) вирішити питання про характер створюваної влади;

3) вирішити питання про входження до складу СРСР, тобто про входження українських областей до складу УРСР;

4) вирішити питання про націоналізацію банків і великої промисловості".

А пункт 8-й цього рішення передбачав, що окупаційна адміністрація має провести виборчу кампанію (за радянським стандартом – з одним-єдиним списком кандидатів) і забезпечити її правильний ідеологічний супровід. ЦК КП(б) України (Хрущов) і ЦК КП(б) Білорусі (Пономаренко) мали заздалегідь підготувати декларації, що їх потім ухвалювали б Народні Збори.

Коли доля Західної України була визначена в Москві, повстанським загонам Прикарпаття було направлена вказівка створювати тимчасові органи сільської влади на місцях – "Ревкоми" – революційні комітети, брати владу у свої руки і організовувати урочисті зустрічі Червоної армії-визволительки. У Москві ще оглядалися на міжнародну реакцію "визвольного акту" країни Рад, який нічим не відрізнявся від акту визволення нацистського.

18 вересня 1939 року московські "Известия" писали: "Спасіння йде з СРСР. Грізна, сувора, непохитна і великодушна – йде Робітничо-Селянська Червона Армія. Заради щастя людського побудована наша країна, і на сторожі його стоїть Червона Армія. Заради цієї мети Червона Армія рушила сьогодні, затемнюючи небо сталевими крилами, потрясаючи землю бронемашинами, важкою ходою незчисленних полків". Досвіта 18 вересня радянські танки підійшли до Коломиї і відрізали польський уряд і його генштаб від сил, що боронили Львів. Коли радянські танки входили в села Покуття, там, по-суті, польської влади вже не було зовсім, на будинках сільських управ розвівалися червоні і жовто-блакитні прапори.

З перших днів встановлення радянської влади, ті, хто найбільше до неї стримів – колишні найактивніші борці за соціалістичний спосіб життя – члени КПЗУ і "СельРобу", відразу були відсторонені "визволителями" від проголошеної народної влади: більшовицька партія вважала їх опортуністами, троцькістами і т.і., тому довіри до них не мала і, за невеликим виключенням, до влади навіть у селах не допускала. А командиру Снятинського повстанського загону Дмитру Мошуку просто порадили: якщо не хочеш біди, нікому не розказуй, що ти був членом КПЗУ.

Однак пропагандистами СРСР був створений міф про "золотий вересень" 1939 року, про подану братську руку допомоги "великого російського народу" народу українському, міф, який експлуатується ще й досі. Насправді інтереси українців у тій політичній грі були на останньому місці.

Минуло 40 днів, як 17 березня 2011 року відійшла у засвіти член Конгресу Українських Націоналістів Мирослава Лещенко.

Українка, патріотка, мати…

І словом, і ділом вона служила рідній землі, виховала прекрасних дітей. Її донька, тележурналістка Наталя Чангулі добре відома не лише в Україні. Найвищої похвали та захоплення заслуговують її репортажі з гарячих точок, зокрема з Чечені. Відвага, громадянська позиція, високий професіоналізм, притаманні Наталі Чангулі роблять честь українській журналістиці.

Син пані Мирослави Тарас Кінько, лауреат премії ім. І. Франка, написав слово – спогад про Матір. Його ми публікуємо нижче в скороченому варіанті.

"ЗАБУДЬ І ПАМ'ЯТАЙ!"

Ці слова в 1937-му році сказав офіцер УНР Пилип Тиміш-Ліщенко своїй доньці Мирославі незадовго до свого арешту і розстрілу. Забудь – щоб вижити, і пам'ятай – щоб перемогти. Вона виконала заповіт батька. Мирослава Тиміш-Ліщенко (Лещенко – псевдо, під яким родина з 1922-го переховувалася від НКВС) – окрема сторінка в історії України 20-го століття.

Тарас КІНЬКО,
лауреат премії ім. І.Франка,
син покійної

Мирослава Лещенко народилася 12 травня 1923 року на Хмельниччині в родині, яка переховувалася від радянської влади під виглядом учительської. Батько – Пилип Петрович Лещенко (справжнє прізвище Тиміш-Ліщенко), уродженець Володарки, що на Київщині. Випускник військового фельдшерського училища, учасник І-ої Світової, георгіївський кавалер, по війні студент історико-філологічного університету ім.Св.Володимира, він, за короткий час роботи фельдшером у м.Боярка тісно заприятелював з письменником Володимиром Самійленком, у якого квартирував. Той залучив його і у військову журналістику, і в національно-патріотичну діяльність. З його легкої руки Пилип став фундатором Українського офіцерського клубу, кореспондентом військової газети "Україна", офіцером-петлюрівцем...

У 1920 році через пологи дружини Юстини не встиг відступити за кордон. Первісток, народжений у тачанці, не вижив, дружина довго не могла одужати після пологової гарячки. І кордон закрився "залізною завісою".

Пилип був заочно засуджений до страти у 1922 році.

За совітів подружжя перебувало на нелегальному становищі. Жили під прибраним прізвищем за документами померлого. Скоро в них знайшлися одне за одним трійко дітей. Старшою була Мирослава. Працювали батьки по прикордонних селах на ниві народної освіти. Але їм постійно доводилося міняти місце перебування. Та зачаїтися було тяжко. У Ямполі Пилип зорганізував "волинку" й опинився за гратами. Дивом вийшов на волю, став працівником газети – публічно виступив проти людоловів, які в голод забирали на гарби і закопували навіть живих (Мирослава прибігла до редакції разом з братами й іншими дітьми і просила відбити опухлого від голоду хлопчика з Деражні, якого на їхніх очах вкинули на гарбу і везли на цвинтар закопувати разом з мертвими. Пилип Ліщенко набрав замітку в газету, де працював. Хтось доніс, і набір газети "розсипали"). Знову позбавлення пайка й житла, знову поневіряння в пошуках нового місця.

Мирослава підросла і вже бачила, що ночами до них приходять невідомі люди. Стала розуміти, що це не випадково. Сама ходила до лісу і залишала записки легендарному Базюку – вчителеві, який став на шлях Кармелюка, наганяючи страх на нову владу... Незадовго до загибелі батько возив її до Києва знайомити з друзями молодості і готувати до вступу до художнього інституту. Ночували у військового, розквартированого в одному з корпусів Печерської Лаври. Запам'ятала, як вони тихо гомоніли до ранку. Та біда таки наздогнала втікачів. 1937 року батька арештували і розстріляли за вироком "керівник української націоналістичної терористичної фашистської організації". А родина, репресована, втечею врятувалася від адмінзаслання й роз'єднання дітей по дитбудинках. Після втечі переховувалася серед селян на Богуславщині, де члени родини по матері, Юстини Михайлівни (Міхелівни) Шульц, вислані за участь у польському повстанні в Україну, працювали економами, інженерами, лісниками, агрономами у маєтках графів Браницьких – поляки своїх не здавали. Один з братів Шульців був навіть суддею у Каневі, інші ж подалися в моряки німецького й британського торгового флоту. Мати, Юстина Міхелівна Шульц – донька сілезького чи то німця, чи то поляка й українки з Медвина Марії Іванівни Хохи загинула від голоду 1947 року. Така була доля батьків.

1938 року Мирослава Лещенко за сприяння Костя Волинського та Агатангела Кримського, знайомих батьків від часів УНР, вступила до Київського педінституту. Поперва мешкала у Києві під вглядом хатньої робітниці у рідного дядька – першого ректора Учительського інституту за часів УНР Івана Ліщенка.

У роки Другої світової вона – учасниця оборони Києва у складі студентського стрілецького батальйону на Білогородському напрямку. Після падіння Києва опинилася на окупованій території. У 1942–43 рр. була зв'язковою партизанського загону у с. Медвин, що на Богуславщині, який діяв під орудою двох Іванів – медвинця Сарапуки та закинутого для організації диверсій радянського парашутиста кубанця Кучерявого, перевербованого Мирославою, поки вона потайки його, побитого й знятого з дерева, лікувала після невдалого приземлення. Загін діяв і проти німців і проти радянських партизанів, не даючи німцям вивозити молодь, а червоним – чинити диверсії, щоб не допустити каральних акцій. Українські патріоти берегли людей, досмерть не наражаючи їх на смерть і страждання.

До повернення радянських військ Мирослава підтримувала у Києві постійний зв'язок з сестрою Лесі Українки Ольгою Петрівною Косач-Кривенюк, давньою знайомою батьків, син якої працював у ЗМІ і мав доступ до закритої інформації, якою Ольга Петрівна регулярно постачала загін. Мирослава ходила до неї за сотні кілометрів, знаючи, що може не повернутися. Таким чином вони зривали облави на молодь для відправки до Німеччини. На відміну від червоних партизанів, які робили все, щоб озлобити окупантів проти населення і викликати між ними криваві сутички, жовто-блакитні берегли людей. Стосунки між ними були вкрай напружені... Підставлена радянськими партизанами, які кинули в хату гранату, що поранила двох німецьких солдатів, Мирослава була схоплена і засуджена до страти, та все ж таки помилувана за клопотанням місцевих німців-колоністів, котрі за неї поручилися як за репресовану. Коли німці показали їм зброю, знайдену на городі, стало зрозуміло, що Мирославу навмисно підставили червоні провокатори – це був їхній почерк... Вони ж навели німців і на двох Іванів, яких заскочили на греблі. Вистрілявши усі набої, Івани підірвалися, міцно обійнявшись, однією на двох гранатою – кубанець і наддніпрянець. Їх і досі у Медвині вважають "націоналістами" і не поспішають вшанувати, хоча Мирослава добивалась цього. Не отямилася ще Україна від червоного дурману.

Після повернення совітів і до поновлення на навчання в педінституті ім.Горького Мирослава вчителювала за шмат хліба для себе й родини на Богуславщині. Та невдовзі голова сільради, скалічений фронтовик Василенко, викликав її, видав документи і наказав мерщій зникнути й ніколи більше не з'являтися у Медвині, якщо хоче жити. Так вона й зробила... І такі були випадки: українці один до одного ставилися по-людськи, як велика рідня, дарма, що доля їх розвела по різні боки...

1946 року закінчила українське відділення філологічного факультету педінституту з відзнакою, а 1949 року – аспірантуру при кафедрі української літератури.

У 1949–1950 рр. працювала викладачем української мови у Київському театральному інституті. 1950 р. перейшла на видавничу роботу. З 1951 по І973 рр. працювала у Держлітвидаві України ("Дніпро"), пройшовши тут усі професійні щаблі: від коректора до заступника головного редактора. За завданням Максима Рильського й Павла Тичини, які були друзями молодості батьків, формувала нову когорту українських перекладачів, а також сама професійно займалася перекладом прозових та поетичних творів.

У 1951 і 1952 роках народила сина й доньку. І вчила їх бути українцями, часто під супровід громадського осуду: "Зачем вы их учите этому языку и делаете из них националистов".

1973 року на запрошення керівництва СПУ (П.Загребельний, Б.Олійник, Ю.Збанацький) очолила видавництво "Радянський письменник", де сім років працювала як головний редактор, а згодом за сумісництвом – іще й як директор. За час її керівництва не постраждала жодна людська творча доля, не був розсипаний набір жодної книги – це була давня наука українських націоналістів: берегти своїх навіть ціною їхнього нерозуміння того, що, як і для чого робиться. Зате виходили книги всупереч владцям, і заради цього доводилося маневрувати до останнього, а потім приймати на себе всі блискавки. Мирославу не випадково називали "залізною леді"– хто з ненавистю, хто з любов'ю, хто з повагою.

Автор монографій про Ванду Василевську та Ольгу Кобилянську, вона виступала як літературний критик, активно перекладала поетичні твори, згуртовувала перекладачів, особисто ввівши Миколу Лукаша у коло київських літераторів, перетягнувши його з Харкова до столиці... Тих невідомих широкому загалові епізодів надто багато, щоб висвітлити їх у короткому спогаді.

Гострий розум, виняткова дипломатичність і врода не могли залишатися непоміченими попри усі її намагання триматися непримітно. 1970 року за пропозицією тогочасного керівника Держкомвидаву УРСР Івана Педанюка вона була затверджена секретарем українського представництва в ООН. Після загибелі за нез'ясованих обставин самого І.Педанюка у приміщенні Українського представництва (Нью-Йорк, США) усіх працівників, відібраних особисто І.Педанюком, було замінено на інших. Така українська історія...

З І980 р. Мирослава Лещенко – пенсіонер за особливі заслуги перед Україною. Як тільки повіяло свободою, вона самовіддано стала в перші лави її оборонців.

У 1989 р. була співзасновником і відповідальним секретарем Всеукраїнського Товариства "Меморіал" ім. Василя Стуса.

1991 року під час ГКЧП виступала як громадський захисник на судовому процесі над народним депутатом Степаном Хмарою.

Член СПУ та НСЖУ, Товариства політрепресованих, Конгресу Українських Націоналістів, Братства ОУН-УПА, Всеукраїнського Комітету захисту прав людини, УНА-УНСО (під проводом Юрія Шухевича). Відзначена нагородами, грамотами Верховної Ради, Уряду. Особливою була для неї медаль "Хрест УНСО", до якої її було представлено, зокрема й за те, що в час побиття 18 липня 1995 року похоронної процесії Патріарха Володимира, вона перетворила своє помешкання на лазарет для жертв карателів і криївку для тих, кого розшукували для арешту. Їй без вагань довіряли життя і свободу.

Особливо дорогим їй було лавреатство премії ім. Братів Шеметів – перших українських газетярів, присуджене за спогад про Василька з Деражні, якого людолови вкинули живим на гарбу з мерцями.

Свою велику родину знайшла серед ровесників у Братстві УПА та серед рвійної молоді УНА-УНСО.

Зуміла уникнути багатьох небезпек, здолати численних недругів, досягати можливого і неможливого. Не здолала і не уникла тільки смерті. Мабуть тому, що це й справді неможливо. Та Степан Хмара, проводжаючи свою заступницю під траурний автоматний салют у останній шлях на Байковому цвинтарі, не погодився: "Пам'ять про таких сильніша за смерть – смерть перед нею безсила".

Мабуть, таки не випадково її прийняли до лав Армії Безсмертних...

УКРАЇНА ВІДСВЯТКУВАЛА ВЕЛИКДЕНЬ

Як це відбувалося у селі Лішня Дрогобицького району, що на Львівщині, у нашому короткому фоторепортажі.

Під час освячення паски біля сільської церкви

Настя Біляк (2 роки) готує свій кошик

Кращий фахівець з м'ясних виробів на селі Ігор Турко за роботою. Вудить шинку і ковбасу

Богдан ШКОРБОТ і Данило БІЛЯК з готовими виробами

НА ПІДТРИМКУ ВАСИЛЯ ШКЛЯРА!

Дорогі друзі!

Конгрес Українських Націоналістів дякує вам за ваші пожертви на підтримку Василя Шкляра!

Під час вручення народної Шевченківської премії письменнику у Холодному Яру громадськість ініціювала продовження збору коштів для письменника на екранізацію роману "Чорний ворон". Тож Конгрес закликає своїх прихильників долучитись до створення першого масштабного українського історичного фільму на основі роману "Чорний ворон".

Нагадуємо реквізити письменника:

Гривневий рахунок:
Банк одержувача: АТ "Єврогазбанк"
МФО 380430
Код за ЄДРПОУ 1878817350
Рахунок 262035017040
Призначення платежу: поповнення поточного рахунку (або Благодійний внесок), Шкляр Василь Миколайович. Без ПДВ.

Валютний рахунок:
Payment in USD in favor of a client
EUROGASBANK, Kyiv, Ukraine

BENEFICIARY: (ОДЕРЖУВАЧ)
NAME SHKLYAR VASIL'
MIKOLAJOVICH
ACCOUNT 262035017040

BENEFICIARY'S BANK: (БАНК ОДЕРЖУВАЧА)
EUROGASBANK
Kyiv, Ukraine
SWIFT CODE: EURGUAUK

PAY THROUGH CORRESPONDENT BANK IN UKRAINE: (БАНК-КОРЕСПОНДЕНТ В УКРАЇНІ)
PJSC 'VTB BANK'
Kyiv, Ukraine
SWIFT CODE: VTBRUAUK
CORRESPONDENT ACCOUNT OF EUROGASBANK WITH PJSC 'VTB BANK' 16002010006917

PAY THROUGH INTERMEDIARY BANK IN USD (БАНК-ПОСЕРЕДНИК):

Bank of New York Mellon,
New York, USA
SWIFT CODE: IRVTUS3N
CORESPONDENT ACCOUNT OF PJSC 'VTB BANK'
WITH Bank of New York Mellon: 8900222832
Призначення платежу:
1. валюта, одержана з-за кордону від юридичної особи-нерезидента як оплата праці, премії, призи, авторські гонорари, відшкодування заподіяної шкоди, страхове відшкодування, аліменти;
2. валюта, одержана з-за кордону від фізичної особи-нерезидента як допомога родичу.

Призначення можна набирати англійською мовою або латиницею.

Якщо сума прийде без призначення платежу, то банк візьме від клієнта відповідну заяву (стандартну форму).

ПАМ'ЯТНІ ДАТИ ТРАВНЯ

2 – 1848. Створено в Галичині Головну Руську Раду
3 – 1873. Народився Павло Скоропадський – гетьман України
– 1924. Загинув визначний український політичний діяч Микола Міхновський
4 – 1838. Викуплено з кріпацтва Тараса Шевченка
5 – 1900. Кирило Трильовський заснував товариство "Січ"
– 1904. Народився провідний член ОУН, поет Богдан Кравців
– 1915. Утворено у Відні Загальну Українську Раду
6 – 1910. Помер письменник Борис Грінченко
7 – 1840. Народився Марко Кропивницький
8 – День матері
10 – 1879. Народився Симон Петлюра – Головний Отаман і Голова Директорії УНР
14 – 1648. Розгром польських військ під Жовтими Водами
– 1920. Народилася Голова Проводу ОУН, народний депутат України Слава Стецько
15 – 1856. Народився український письменник Андрій Чайківський
16 – 1954. Початок повстання політв'язнів у совєтському концтаборі Кенгір (Казахстан)
22 – День перепоховання Т.Г. Шевченка на Чернечій горі поблизу Канева
23 – 1938. Загинув у Роттердамі Провідник ОУН, полковник Євген Коновалець.
– День Героїв
24 – 1742. Помер у Яссах у Молдавії гетьман Пилип Орлик
25 – 1926. Загинув у Парижі від руки агента Москви Головний Отаман військ УНР і Голова Директорії С.Петлюра
26 – 1944. Загинув Михайло Палідович – головний редактор журналу ОУН "Ідея і Чин"
29 – 1952. Помер генерал-поручник армії УНР Михайло Омелянович-Павленко

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 4 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9